

บทบรรณาธิการ

ข้อเสนอแนะการเขียนบทความงานวิจัยทางการแพทย์

ประมวล วีรุตมเสน*

แพทย์ส่วนมากไม่ชอบเขียนบทความงานวิจัยทางการแพทย์โดยพิจารณาเห็นว่าเป็นงานที่สิ้นเปลืองเวลา สิ้นเปลืองกำลังความคิดเมื่อเปรียบเทียบกับงานหรือผลผลิตที่ได้รับจากการดูแลรักษาคนไข้ ซึ่งเป็นผลลัพธ์ที่โต้ทันทีและได้รับทั้งนามนิยมและวัตถุนิยม ท่านผู้รู้บางท่านชี้ให้เห็นว่า การเขียนรายงานบทความทางการแพทย์เป็นการแสดงออกในเชิงความคิดความรู้ในด้านการเขียนออกมาเป็นสาระตามกระบวนการหรือวิธีการทางวิทยาศาสตร์ นอกจากผู้เขียนได้แสดงออกถึงความคิดความเข้าใจแล้วยังเป็นวิทยาทานและเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นจะนำไปประยุกต์ใช้ด้วย แพทย์ไม่ควรมองข้ามความสำคัญและความจำเป็นสิ่งนี้เสีย การเขียนบทความทางวิชาการ มีสิ่งแตกต่างกับบทความชนิดอื่นอยู่ 3 ประการคือ เนื้อหาของข้อความ

ต้องชัดเจน สั้น ได้ความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ข้อคิดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้อ่านใช้เวลาเข้าใจเนื้อหาได้เร็วแต่ให้ข้อคิดต่อผู้อ่านมาก ฟังระลึกละเอียดว่าเราเขียนให้ผู้อื่นอ่านมิใช่เราเขียนเพื่อเราเข้าใจแต่ผู้เดียว หากข้อเขียนของเรามีผู้อ่านมากเท่าใดผู้เขียนจะได้รับประโยชน์มากเท่านั้น

การเขียนรายงานบทความทางวิชาการจัดได้ว่าเป็นศิลปะซึ่งแพทย์ทุกท่านมีความสามารถจะฝึกฝนทำขึ้นได้ถ้าตั้งใจและให้เวลากับสิ่งนั้น ในการเขียนรายงานควรคำนึงถึงหลักการอยู่ 2 ประการคือ โครงสร้างของรายงาน และการวางรูปแบบในเนื้อหาให้เป็นที่ยึดดูความสนใจของผู้อ่าน

สำหรับโครงสร้างของเรื่องควรประกอบด้วย ชื่อเรื่อง ต้องเหมาะสมตรงกับเนื้อเรื่อง

* ภาควิชาสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถ้าชื่อเรื่องที่มีลักษณะบรรยาย ควรตัดให้ กระต๊อตัดเป็นสื่อความหมายแก่ผู้อ่าน **ชื่อผู้เขียน** อาจจะมีหลายคนช่วยกันทำงานและหรือช่วยกันเขียน โดยทั่วไปเป็นที่ยอมรับกันว่าชื่อแรกเป็นผู้ที่คิดริเริ่มวางแผนการวิจัยทั้งหมด เป็นผู้ทำงานและเป็นผู้วิเคราะห์สรุปผลการเขียนรายงาน ส่วนชื่อรองๆ ไปขึ้นอยู่กับปริมาณความคิด และงานที่ได้ให้กับงานนั้นๆ เพราะงานวิจัยบางชนิดต้องทำเป็นทีม หรือหลายหน่วยงานร่วมกัน ส่วนชื่อสุดท้ายอาจจะมี ความหมายได้ 2 ประเด็น กล่าวคือ เป็นผู้ ที่ลงทุนลงแรงน้อยที่สุด หรืออาจจะเป็นผู้ที่ให้ข้อคิด หรือเป็นหัวหน้าโครงการแต่ทว่าไม่ได้ลงมือกระทำเอง ซึ่งอาจจะมีความรับผิดชอบเท่ากับชื่อแรก อย่างไรก็ตามผู้ที่มิชื่ออยู่ก็ควรจะเป็นผู้ที่ได้ให้ความสำคัญต่อรายงานทางใดทางหนึ่ง ส่วนจะใส่ชื่อผู้ร่วมงานมากน้อยเพียงใดเป็นเอกสิทธิ์ และอยู่ในดุลยพินิจของผู้เขียนรายงาน ซึ่งอาจจะนำชื่อไปขอขอบคุณในกิตติกรรมประกาศก็ได้

ขั้นตอนต่อไปของโครงสร้างจะต้องมีชื่อ **หน่วยงาน หรือสถาบันของผู้เขียน** ทั้งนี้ นอกจากจะเป็นการประกาศเกียรติคุณแก่สถาบันแล้ว ยังมีประโยชน์ต่อการติดต่อสอบถามในเชิงวิชาการอันจะเป็นประโยชน์ต่อนักวิจัย

ปัจจุบันวารสารทั่วไปที่มีเรื่องนิพนธ์ต้นฉบับ จะมี **บทคัดย่อ** ของเรื่องทั้งหมดก่อน บทนำของเรื่อง บทคัดย่อนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของเรื่อง บทคัดย่อจะต้องสั้นบอกแต่แก่นแท้ความจริงของเรื่อง เช่น ทำการศึกษาอย่างไรใช้วัสดุอะไร ได้ผลเป็นอย่างไร นักวิชาการส่วนมากจะอ่านบทคัดย่อก่อน ถ้าบทคัดย่อดีจึงอ่านเรื่องเต็ม บทคัดย่อไม่ควรมีความยาวมาก ไม่ควรมีตาราง กราฟ หรือรูป

สำหรับ **บทนำ** นั้นเป็นการจูงใจผู้อ่านให้เข้าใจถึงปัญหาหรือเหตุผลของงานวิจัย ควรจะสั้นไม่กล่าวอ้อมค้อมมีความยาวของเนื้อหาไม่ควรเกินร้อยละ 10 ของเนื้อเรื่องทั้งหมด เอกสารอ้างอิงควรเป็นที่รายงานหลังสุด และใช้เอกสารอ้างอิงประมาณ 5 เรื่อง และควรจะบอกเหตุผลถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ด้วย

วัตถุประสงค์และวิธีการวิจัย ควรใช้ความยาวของเนื้อหาไม่เกินร้อยละ 30 ของเนื้อเรื่องต้องบอกขั้นตอนตลอดจนจำนวนตัวอย่างที่ใช้ทำ การศึกษาวิจัยให้แจ่มแจ้ง วิธีการวิจัยใช้วิธีอะไรของใคร ต้องใช้หลักการทางสถิติหรือไม่ การศึกษานั้นใช้หลักการทางระบาดวิทยาหรือเปล่า?

บทความทางการแพทย์ที่เกิดจากการวิจัยจะต้องมี **ผล เสมอ ผลลัพธ์** ที่ได้ควรจะเป็น

ข้อมูลที่สมบูรณ์ เชื่อถือได้ อาจแสดงออกเป็นในรูปของตารางเปรียบเทียบ เป็น กราฟ เป็น histogram หรือแม้แต่เป็นรูปภาพ ในกรณีต้องใช้ สถิติควรจะต้องบอกถึงความแตกต่างด้วยเนื้อหาของผลลัพธ์ ไม่ควรเกินร้อยละ 30 ของเนื้อเรื่อง

ในรายงานการวิจัยจะต้องมีบท **วิจารณ์** ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความรู้และความคิด ความเข้าใจของผู้เขียน บทวิจารณ์ที่ดีควรจะต้องวิจารณ์ทุกขั้นตอนของการทำ วัสดุที่ใช้ ผลที่ได้รับมีดีและเสียอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น ควรจะสอดแทรกความคิดให้กับผู้อ่านได้เกิดแนวความคิดใหม่เพื่อจะได้เกิดการวิจัยศึกษาต่อเนื่อง การวิจารณ์ที่ดีต้องแตกต่างกับการรวบรวมความคิดของคนอื่นมาใส่ไว้ เนื้อหาของบทวิจารณ์ไม่ควรยาวเกินร้อยละ 30 ของเนื้อเรื่อง

สำหรับบทสรุปนั้นในปัจจุบันวารสารทั่วไปในปัจจุบันไม่ค่อยมี แต่ถ้าจะเขียนควรเขียนบทสรุปเฉพาะผลที่ได้รับจากงานวิจัย กิติคุณประกาศจะมีหรือไม่อยู่ในดุลยพินิจของผู้เขียนว่าบุคคลหรือเจ้าของเงินทุนที่ให้ทำวิจัยนี้มีความสำคัญหรือต้องการให้ระบุหรือไม่

การเขียนรายงานวิจัยทางการแพทย์ ควรจะต้องวางรูปกราฟตลอดจนภาพต่าง ๆ ให้

เหมาะสมกับเนื้อเรื่องของตน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้ง่าย ไม่ควรมีตัวเลขมากหรือกราฟที่มีหลายเส้น ทำให้ผู้อ่านสับสน ฟังระลึกละเอียดว่าเราเขียนให้ผู้อ่านอ่าน ผู้อ่านเกิดความเข้าใจตรงกับในรูปหรือกราฟมากเท่าใด ข้อเขียนนี้จะมีคุณค่ามาก ข้อเขียนยาวมิได้หมายความว่าจะต้องดี ได้มีผู้ทำการศึกษาแล้ว พบว่าผู้อ่านที่มีสมาธิที่ทั่วไปจะเข้าใจเนื้อเรื่องดีในข้อเขียนที่มีความยาวไม่เกิน 5,000 คำ น้อยคนนักที่จะมีสมาธิอ่านได้มากกว่านั้น

จุดสำคัญในการเขียนรายงาน ก็คือการ **เริ่มลงมือเขียน** ท่านต้องเขียนแล้วและเขียนอีกสัก 2-3 ครั้ง แล้วนำมาอ่านใหม่เพื่อดูข้อบกพร่องทุกอย่าง จะใช้ภาษาง่าย ๆ ไม่เล่นลิ้น ใช้วลีสั้นๆ ได้ใจความ ไม่ควรใช้คำพหูพจน์จนแล้วเกิดความรู้สึกสองแง่สองคมหรือกำกวม เมื่อคิดว่าข้อเขียนดีแล้ว ควรให้เพื่อนสนิทอ่านเพื่อให้ช่วยวิจารณ์ และเราต้องทำใจหนักแน่นพอต่อคำวิจารณ์ การได้รับคำวิจารณ์มากเท่าใดยิ่งเกิดความเข้าใจต่อเนื้อหา มากเท่านั้น ซึ่งจะทำให้จุดอ่อนหรือข้อบกพร่องน้อยลง เรื่องของเราจะมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ผู้เขียนจะต้องใจแข็งและอดทนต่อคำติงจากผู้อื่นได้เสมอ ยังมีผู้ขัดเกลาข้อเขียนได้มากเท่าใดจะเป็นผลดีต่อข้อเขียนนั้นๆ มากยิ่งขึ้น

อ้างอิง

1. Calnan J and Barabas A. : Writing medical papers.
William Heinemann Medical Books. Ltd. 1973.
2. Garn SM : Writing the biomedical research paper.
Charles C Thomas Publisher, Springfield, Illinois, 1970
3. Hawkins CP : Speaking and writing in medicine ; art of communication.
Charles C Thomas Publisher, Springfield, Illinois, 1967
4. Thorne C : Better medical writing.
London Pitman Medical and Scientific Publishing Co. Ltd. 1970

หมายเหตุ....ขอเสนอ บทความที่มีประโยชน์ให้ท่านผู้อ่านไว้พิจารณาด้วย....บ.ก.